

The book cover features a vibrant illustration of a red dragon with large, patterned wings and blue spikes, flying through a dark, gnarled forest. A small, horned creature with a red cap peeks over a decorative yellow banner at the top. The banner contains the title in a stylized font. The background is a deep blue with a full moon visible through the trees.

ŠTIKŮT
STRAŠNÝ ŠTUKOVEC III.
KNIHA 8

Ako zlomiť
dračie srdce

Zo starej nórciny preložila
CRESSIDA COWELL

Štikút a Bezzubý

O AUTOROVI

Štikút Strašný Štukovec Tretí bol obávaný šermiar,
zaklínač drakov a najväčší vikinský hrdina,
aký kedy žil. Vo svojich pamätiach sa však vracia
do čias, keď bol ešte obyčajným chlapcom
a padlo mu zaťažko byť hrdinom.

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2009

First published in Great Britain in 2009

Translation © Otakar Kořínek 2011

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2011

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópii či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0953-9

*„Minulosť mátoží v prítomnosti oveľa
viac, ako by sme si mysleli.*

Zo MŇA teda ide dušu vytriasť.“

Starý Vráškovec

Ako zlomiť dračie srdce

Štikút Strašný
Štukovec III.

Zo starej nórciny preložila

CRESSIDA COWELL

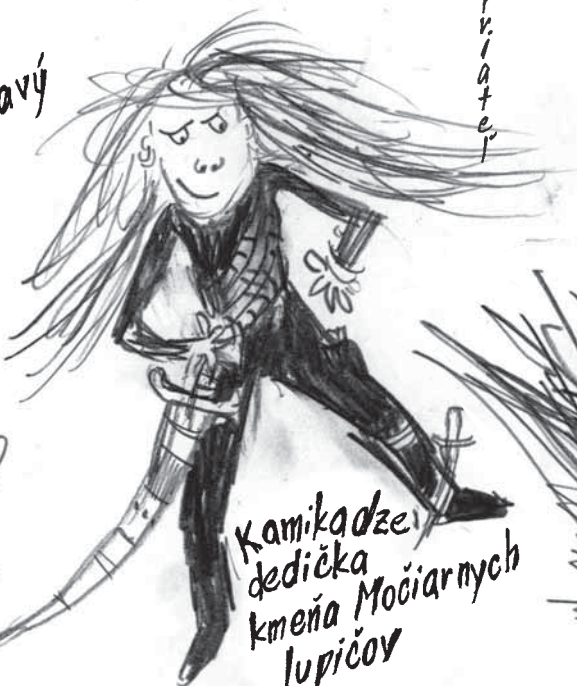
slovar

Bezzubý
šťikútov
veľmi
neposlušný
lovecký
drak

Štikútov najlepší priateľ

Kamikadze
dedička
kmeňa Močiarných
lupičov

Psí dych
Tík goplinov kamarát
a surovec

Soplinos
sa chce
stať budúcim
náčelníkom
kmeňa
chlpatých
chuligánov

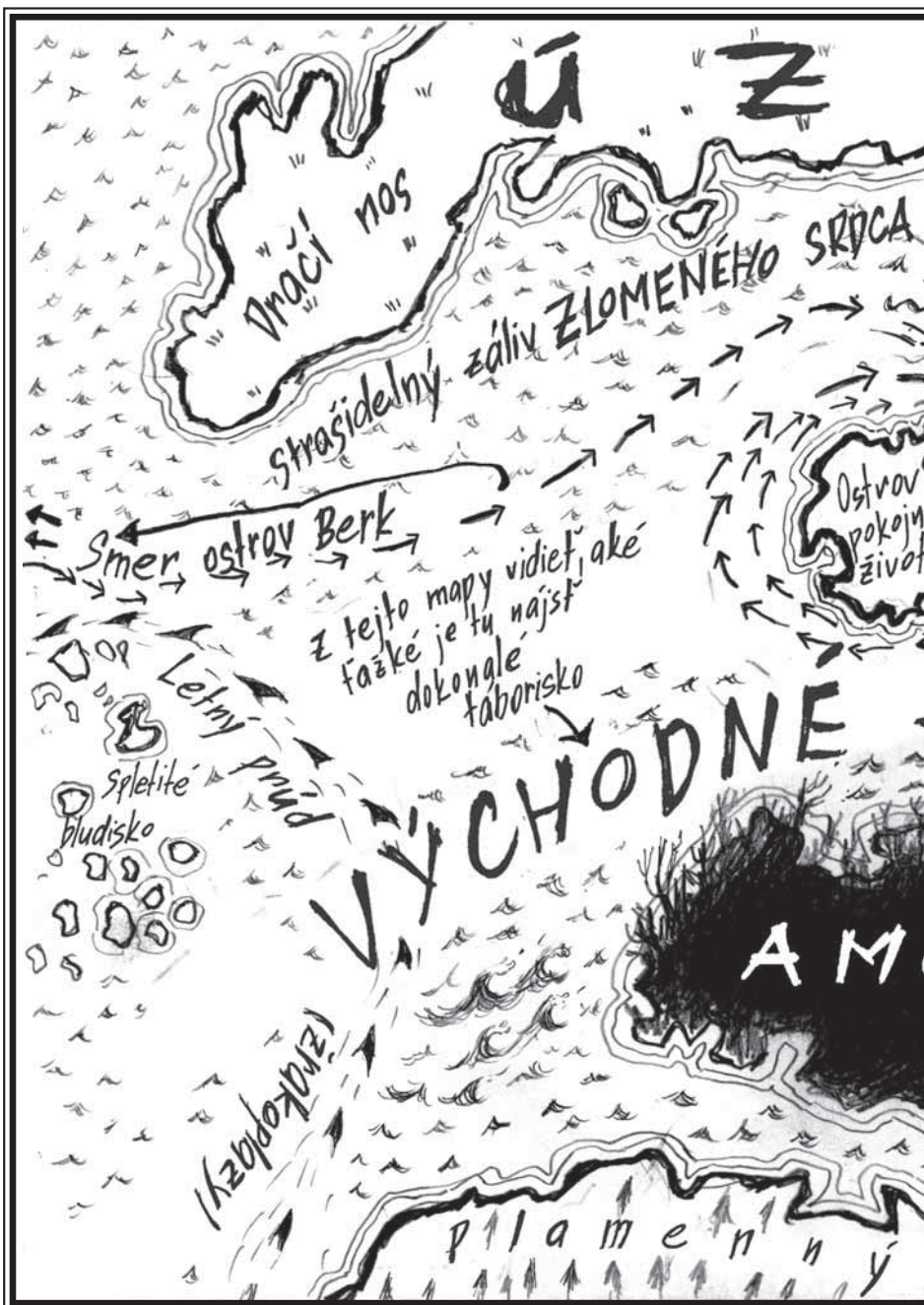
Soplinos
Surynec
(Štikúťov bratranec)

NÁČELNÍK
AMOK

(s obľubou
hádz
ľudí
v prútených
košoch
Beštii).
Je
pomätený
ako
hrom

Chladnobrv Obrovský,
tvrdý, ale trochu nechápavý
náčelník kmeňa chlpatých huligánov
(Štikúťov otec)

Poznámka prekladateľky

V lete roku 2002 vykopal jeden chlapec na pobreží debnu, v ktorej sa nachádzali rôzne písomnosti.

*Tvorila ôsmy diel pamäti Štikúta Strašného Šlukovca
Tretieho, slávneho vikinského hrdinu, zaktínača drakov
a najlepšieho šermiara.*

*Rozprávajú príbeh o tom, akému strašnému osudu čelil,
keď ho na ostrove Amek predhodili v prútenom koši Beštii,
ako odhalil tajomstvo strateného trónu Západodivočiny
a čo sa stalo s jeho predkom Štikútom Strašným
Šlukovcom Druhým...*

~ OBSAH ~

1. Stratené dieťa	18
2. To niečo na brehu	29
3. Určite <i>nie</i> dokonalé táborisko	43
4. Čaj s OŠOM Ošklilotrom	50
5. Dvanásť snúbenec Rozmarnice O'Ošklice	59
6. Celkom sama	68
7. Ráno sa žením	72
8. Kto sú Rybonohovi rodičia?	85
9. Strašiče	100
10. Spoznáva niekto tento kôš na homáre?	110
11. Predposledný snúbenec pred predposledným	132
12. Alfons, talentovaný, ale citlivý francúzsky majster kuchár.	141
13. V tme.	156
14. Stratený trón Západodivočiny.	170
15. Veľká vďaka kmeňu Hysterikov	200
16. Nočný obrad	220
17. Beštia	239
18. Zomrieť ako hrdina	255
19. Nečakaný zvrat	262
20. Bola to naozaj veľmi zlá noc.	275
21. Alvinovo veľké prekvapenie	284
22. Deti sa našli	289
23. Ako OŠ Ošklilotor napokon prišiel o dcéru.	293

Štikút Strašný
Žukovec Treti
a jeho meč
Neohrozený

PROLÓG ŠTIKÚTA STRAŠNÉHO ŠŤUKOVCA III., POSLEDNÉHO VEĽKÉHO VIKINSKÉHO HRDINU

Minulosť je príbehom o duchoch.

Moje detstvo prešlo do minulosti a nachádzam tam duchov hrdinov, drakov, Amokov a stríg. Stalo sa módou v také veci už neveriť.

No ja v ne verím, lebo som to zažil.

Ak si TY, milý čitateľ, nikdy nevidel draka, čarodejnicu alebo ducha, ešte to neznamená, že neexistujú.

Táto výprava bola najdôležitejšou udalosťou v celom mojom dovtedajšom živote.

Vtedy som sa dozvedel, že názvy na mape Súostrovia, napríklad záliv Zlomeného srdca, nie sú výplodom fantázie, ale súvisia so skutočnými živými ľuďmi z mäsa, kostí a krvi a s vecami, ktoré sa im prihodili. To všetko dosiaľ máta v končinách, kde som vyrastal.

To mám na mysli, keď hovorím o duchoch.

Stratený trón Západodivočiny

Hľadí ponad nesmierny, sivý, neľútostný oceán, vzdorne trčí z nekonečného, ustavične sa meniaceho mora – ostrov rozrytý ako chrbát veľryby vráskavca.

TAM kdesi vo víchrami zmietanej a orkánmi bičovanej tráve, tam, kde skučí vietor, ktorý šľahá šedivník a stromy ohýba až po zem, tam sú dva hrubé kamenné kýpte, na ktorých kedysi stál Večný trón kráľov Západodivočiny. TAM sedel Temnobrad Desivý, posledný veľký kráľ, a díval sa na strechy svojho rušného vikinského mesta, hladkajúc pritom svoj veľký meč Víchrobrit.

A TAM, kde krúžia čajky a vlci zrýchľujú pri love v mokradiach beh, bol kedysi prístav pre sto lodí, ktoré Temnobrad vysielal na sever, na juh, na východ a na západ, aby podľa vikinskej obyčaje rabovali, koristili a privádzali otrokov.

TAM kedysi vstal, zaťal päste a zvolal: „DÁVAM TOMUTO OSTROVU MENO ZAJTRAJŠOK, LEBO BUDE TRVAŤ NAVEKY!“

A tisíc mužov pozdvihlo oštepý a súhlasne vykriklo, zatiaľ čo draky žmurkli prastarými očami, akoby chceli povedať:

„To všetko sme už počuli...“

TAM ho pri šachovej partii zradila krv z jeho krvi a telo z jeho tela...

TAM preliat tú krv, krv vlastného syna, na kráľovský mramor...

TAM olizovali plamene nebo, keď mesto vzbĺklo ako milión sviec...

TAM znel čistý, jasný cveng meča o meč...

TAM bol prístav červený od nespočetných mŕtvol...

A TAM sa porazený kráľ bojovník obzrel a uvidel sny mnohých vekov, miznúce v dyme, keď sa jeho loď vliekla ako zranený vlk cez more k ostrovu Beznádej.

A to bol koniec posledného kráľa Západodivočiny.

Trón zmizol, šachové figúrky sa roztratili v mori, Vichrobit sa ocitol pod zemou a kráľovstvo sa opäť rozpadlo na sto navzájom bojujúcich kmeňov.

A Temnobrad sa odplavil na západ a už ho nikto nikdy nevidel. Ale TAM sa to všetko kedysi stalo.

TAM, kde sa orly vznášajú nad hustým kríčím a ostružinami.

A v morom zaliatych jaskyniach v pustých čiernych útesoch sa odráža bolestná ozvena hlasu, už však nie ľudského.

LETNÁ BÚRKA

V Barbarskom súostroví bývajú často búrky.

No *táto* bola najväčšia za posledných vyše sto rokov.

Prihnila sa z ničoho nič uprostred leta.

Zúrila bez prestania tri dni, zavýjala ako ubolený boh, búrala domy, vytrhávala stromy, pohadzovala loďami a strhávala ich do hlbín, akoby to boli zápalky, boli jej ľahostajné maličké ľudské obydliá, ktoré sa držali na holých ostrovoch ako mravce, kosila ich, akoby to nič nebolo.

Pri takej búrke mnohé zmizne a mnohé sa nájde.

Môže stiahnuť do hlbín nejeden čln. A môže z hlbín vytiahnuť a vyhodiť na pobrežia spolu s vyplaveným drevom mnoho čudných vecí, na ktoré už všetci zabudli.

Pri tejto búrke sa ktosi stratil.

Keď udrela, Kamikadze, drobučká, nebojácna, strapatá dcéra náčelníčky Močiarnych lupičov Prsnatej Berty, bola na mori sama vo svojej lodi *Víchrovník**.

Močiarni lupiči ju hľadali ešte prv, ako sa búrka vyzúrila. A keď konečne vietor utíchol a kmene na Súostroví videli pováľané chlievy, múry, domy a popadané stromy a vysilene sa púšťali do nápravy tej skazy, Močiarni lupiči už na svojich lodiach s čiernymi plachtami prečesávali najodľahlejšie končiny Súostrovia a volali:

„Káááá-mi-ka-dzéééééééééééééééé!“

„Káááá-mi-ka-dzéééééééééééééééé!“

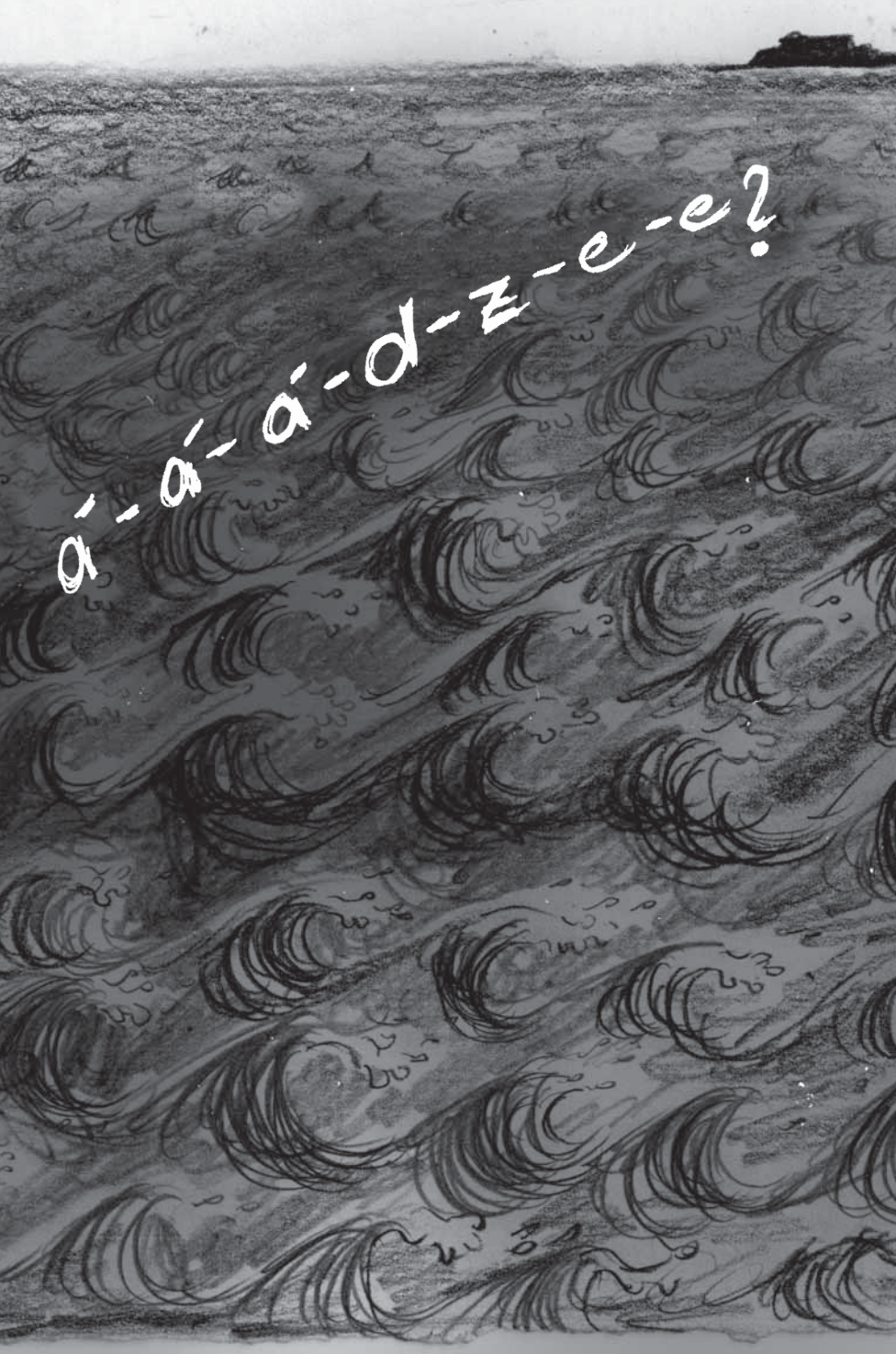
„Káááá-mi-ka-dzéééééééééééééééé!“

Odpoveď však neprichádzala.

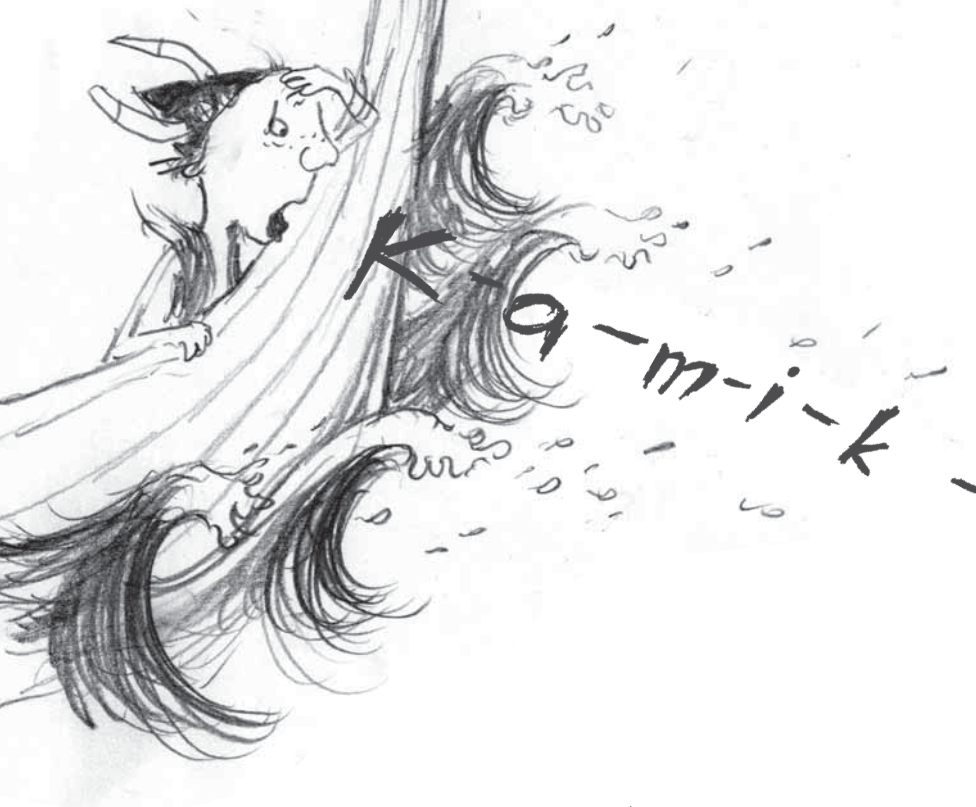

* Víchrovník je najmenší morský vták. Taký názov dostal preto, lebo námorníci sa nazdávali, že ich varuje pred prichádzajúcimi búrkami.

a-a-a-d-z-e-e?

1. STRATENÉ DIEŤA

A tak sa stalo, že jedného večera koncom augusta sa dve chuligánske lode plavili okolo ostrovčeka Pokojný život vo Východnom súostroví.

Bolo zvláštne, že chuligánske lode boli vo Východnom súostroví, lebo tá časť sveta je mimoriadne nebezpečná a Vikingovia sa jej za každú cenu vyhýbali.

Vo Východnom súostroví existuje veľa hrôz.

Chuligáni tam boli iba preto, že pomáhali Prsnatej Berte hľadať nezvestnú dcéru. Schyľovalo sa k noci a oni sa pri pátraní dostali preveľmi ďaleko od svojho bezpečného, útulného domova na ostrove Berk. Na návrat domov bolo neskoro. Budú musieť zakotviť a noc stráviť vo Východnom súostroví, čo nebola príjemná predstava. Ale kde zakotviť?

Všetka súš na sever a na východ patrila do územia OŠKLILOTROV.

Ošklilotri boli otrokári
a najhorší piráti na
Barbarskom
súostroví.

Mali sklon na
mieste zabíjať nepo-
zvaných návštevníkov.
A okrem toho tam na
mnohých pobrežiach strašilo.

Bol tam, samozrejme,
aj ostrov Amok.

Lenže Amokovia pri splne mesiaca
šaleli, zavýjali ako psy a hádzali ľudí
v košoch čomusi bezmennému, čo žilo
v divých lesoch.

Takže na bezpečné prenocovanie v celom Východnom súostroví ostával *iba* ostrov Pokojný život.

Preto okolo neho Chuligáni poslednú jeden a pol hodinu krúžili a hľadali dokonalé táborisko.

„STÁŤ!“ zvolal Chladnobrv Obrovský, čujte jeho meno a traste sa, náčelník kmeňa Chlpatých chuligánov. Bol to impozantný muž s veľkolepou ryšavou bradou, ktorá vyzerala ako levia hriva, prečesaná húfom pomätencov.

„DAJTE VESLÁM CHVÍĽU ODDÝCHNUŤ!“

Chladnobrv sa obrátil k synovi Štikútovi Strašnému Šťukovcovi Tretiemu, ktorý stál vedľa neho na palube *Tučného tučniaka* a znepokojene upieral z provy pohľad na obzor, cloniac si oči pred zapadajúcim slnkom.

Štikút bol dedičom kmeňa Chlpatých chuligánov, ale vôbec na to nevyzeral. Bol to obyčajný ryšavý chlapec s dlhými chudými rukami a nohami a s trocha ustráchanou pehavou tvárou, ktorú by ste medzi ľuďmi ľahko prehliadli.

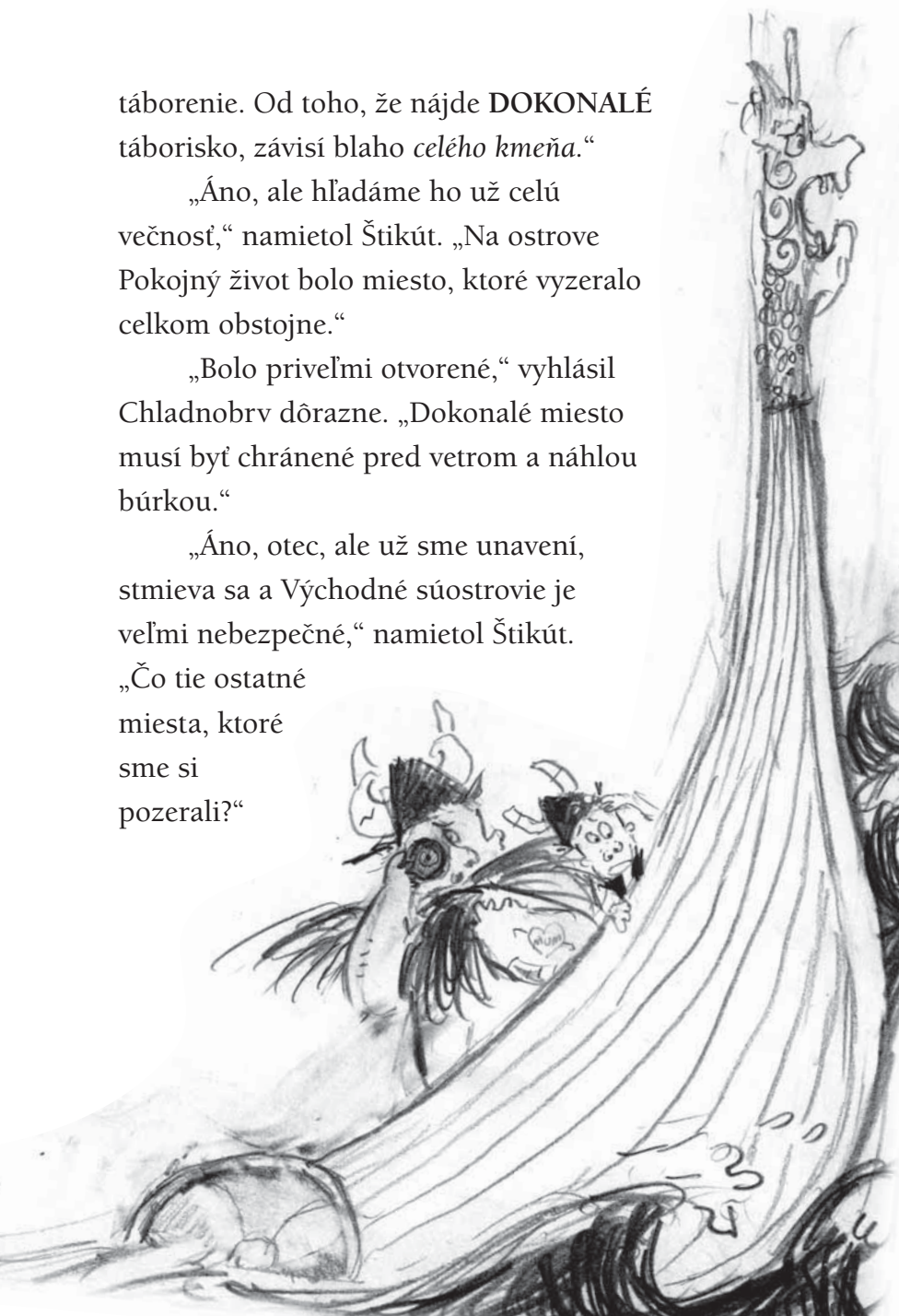
„Tak, Štikút,“ povedal Chladnobrv dôležito, „teraz sa pozorne dívaj, čo robím. Náčelník si musí byť CELKOM ISTÝ, že nájde bezpečné miesto na

táborenie. Od toho, že nájde **DOKONALÉ** táborisko, závisí blaho *celého kmeňa*.“

„Áno, ale hľadáme ho už celú večnosť,“ namietol Štikút. „Na ostrove Pokojný život bolo miesto, ktoré vyzeralo celkom obstojne.“

„Bolo priveľmi otvorené,“ vyhlásil Chladnobrv dôrazne. „Dokonalé miesto musí byť chránené pred vetrom a náhlou búrkou.“

„Áno, otec, ale už sme unavení, stmieva sa a Východné súostrovie je veľmi nebezpečné,“ namietol Štikút. „Čo tie ostatné miesta, ktoré sme si pozerali?“

Dívaj sa a uč sa,
syn môj. Dívaj sa
a uč sa, povedal
Chladnobrv.

„Strašne blatisté, veľa medúz, málo miesta na rozloženie stanov, nijaké miesta na hliadkovanie...“ odvetil Chladnobrv. „Musíš hľadať DOKONALÉ

miesto, Štikút.“ Zhovievavo potľapkal Štikúta po chrbte. „Preto som kapitánom *ja*, chlapče. Dívaj sa a uč sa, syn môj, dívaj sa a uč sa.“

Chladnobrv nadšene odkráčal hľadať ďalšie vhodné miesta a jeho posádka si zatiaľ vystierala unavené ruky a vzbúrenecky šomrala. Ktosi prehodil, že ak chce Chladnobrv tak veľmi nájsť dokonalé táborisko, mohol by zasadnúť aj k veslám.

Vraveli to však veľmi ticho, aby to Chladnobrv nepočul.

„Táborenie neznášam,“ prehodil Štikútov najlepší kamarát Rybonoh. „Robí mi strašne zle na astmu.“ Rybonoh bol dlhý a tenký chlapec, vyzeral ako nohatý pavúk, mal lišaje a astmu, bol alergický na obilie a mlieko, o drakoch ani nehovoriac.

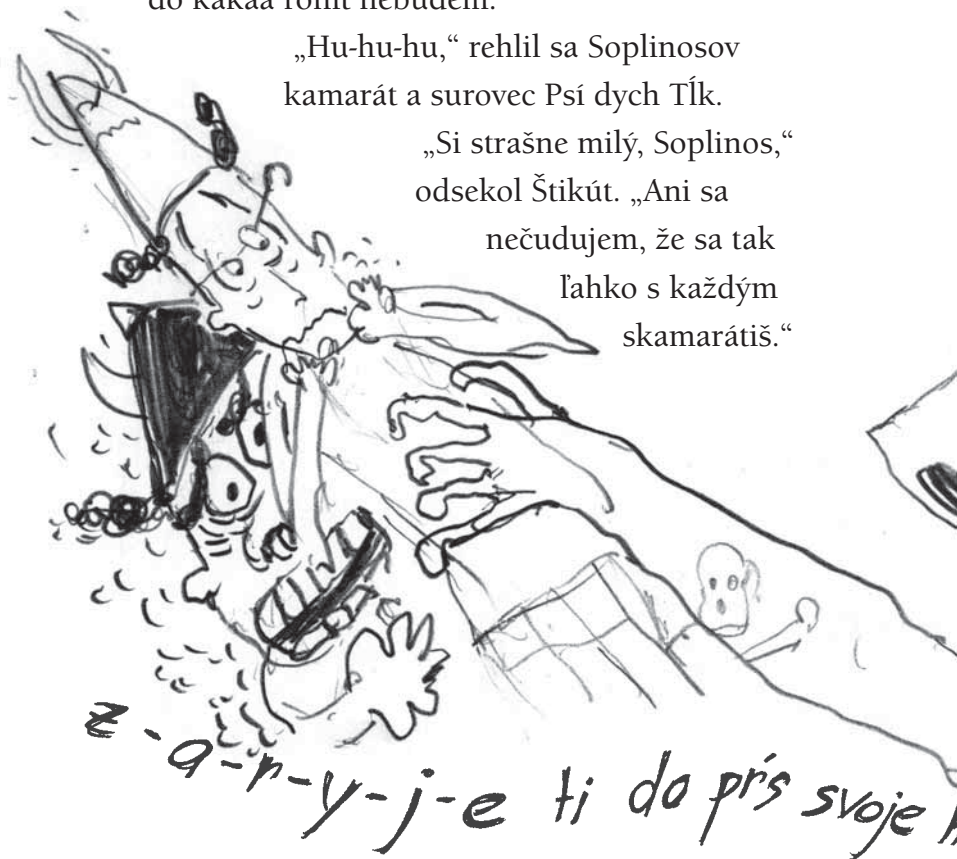
„To je všetko *tvoja* vina, Nanič*...“ zavrčal Štikútov bratanec Soplinos. Bol to statný drzý výrastok s prirodzeným sklonom k vodcovstvu a bol celý potetovaný smrtkami. Zamyslene si odplul do mora.

* Soplinos prezýval Štikúta Štikút Nanič.

„Teraz by sme tu netrčali a nehládali tú mizernú krpátú Močiarnu lupičku, keby si nebol rozcitlivel otca, takže sa spojil s tým blatošľapským babským plemenom,“ prskal Soplínos. „Kým si sa do toho nezačal miešať, existovalo výborné príslovie - jediný dobrý Močiarny lupič je mŕtvy Močiarny lupič. A ak zajtra ráno nájdeme tam v tom prielive jej močiarnu mŕtvolku, ja veru slzy do kakaa roniť nebudem.“

„Hu-hu-hu,“ rehlil sa Soplínosov kamarát a surovec Psí dych Tlák.

„Si strašne milý, Soplínos,“ odsekol Štikút. „Ani sa nečudujem, že sa tak ľahko s každým skamarátiš.“

„Ale vážne,“ zatiahol Soplinos, „pozri sa okolo seba, Nanič. Ty a tvoj otec ste nás tu vystavili nebezpečenstvu. Odnieslo nás na územia OŠKLILOTROV. Vidiš tamten ostrov?“ Soplinos ukázal na zlovestný tiesnivý obrys na juhu, z ktorého akoby vychádzalo podivné bzučivé bubnovanie. „Chceš vedieť, čo to je, ty môj hrášoček? Je to AMOK! A breh, ku ktorému nás unáša? To je pobrežie Zlomeného srdca...“

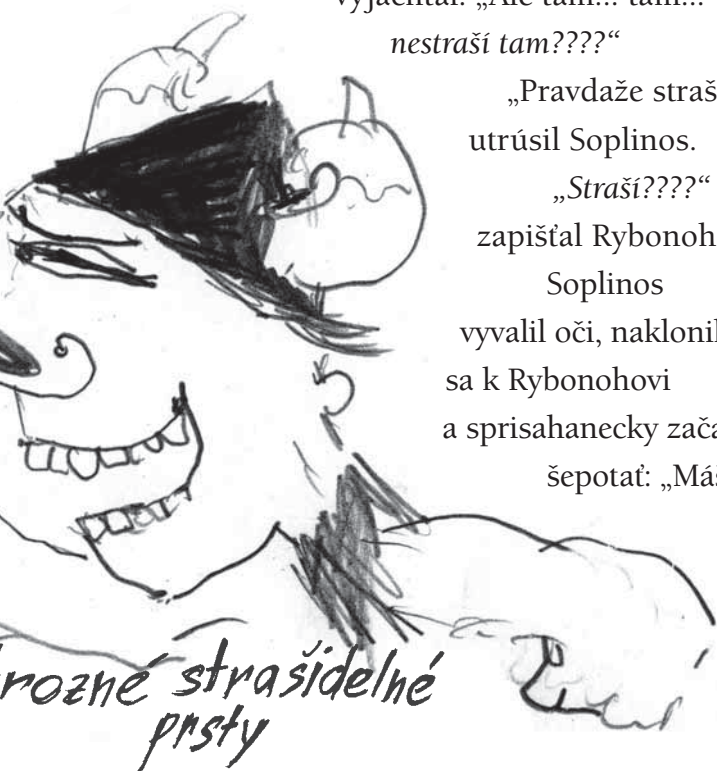
Psí dych Tlk sa prestal rehuňať, akoby uťalo, a nepekne ozelenel. „P-pobrežie Zlomeného srdca?“ vyjachtal. „Ale tam... tam...

nestraší tam????“

„Pravdaže straší,“
utrúsil Soplinos.

„Straší????“
zapišťal Rybonoh.

Soplinos
vyvalil oči, naklonil
sa k Rybonohovi
a sprisahanecky začal
šepotať: „Máš

*rozné strašidelné
prsty*

pravdu, ty chaluha. Na pobreží Zlomeného srdca straší duch ženy z lode duchov, tak sa hovorí... večne hľadá svoje stratené, mŕtve dieťa... a ak namiesto neho nájde **TEBA**...“ dramaticky sa odmlčal, „zaryje ti do prs svoje hrozné, strašidelné prsty...“ Rybonoh a Psí dych si rýchlo zakryli prsia, „vytrhne ti z nich tlčúce srdce a odpláva s ním späť do ríše duchov,“ dopovedal Soplinos s pôžitkom.

Psí dych sa tak zľakol, že mu z ruky vypadla vytasená dýka rovno na palec nohy. „AUUU...“ zjojkol.

„To sú obyčajné **TÁRANINY**, Soplinos,“ povedal Štikút nahlas. „Je to len mýtus, ktorý vznikol preto, lebo v mokradiach za pobrežím žije vzácny druh vtáka – čarovták, ktorý vydáva zvuky ako nariekajúci duch.“

Soplinos sa oprel a nenútene si založil potetované ruky. „Tak teda táraniny? Môžeme sa dostať do vážneho nebezpečenstva. A to všetko pre tú chytrácku krpatú Močiarnu lupičku, ktorá nemá nič spoločné s kmeňom Chlpatých chuligánov. Opakujem, je to všetko *tvoja* vina, Nanič!“

Práve v tej chvíli sa vrátil na *Tučného tučniaka*

z prieskumného
letu Štikútov lovecký
drak Bezzubý a farbavo, ako lietadlo
bez podvozka, pristál Štikútovi na hlave.

Štikút ho vyslal na prieskum zálivov, skál,
pobrežia a iných miest, kam by mohla mocná
búrka odnieť a vyhodiť malý čln.

Ak sa zdalo neuveriteľné, že Štikút je
dedičom kmeňa Chuligánov, ešte neuveriteľnejšie
bolo, že Bezzubý je lovecký drak tohto dediča.
Bol to obyčajný čiže záhradný drak, najmenej
vzácný dračí druh (hoci o sebe tvrdil, že je veľmi
exotický) a nebol ani spolovice taký veľký ako
lovecké draky ostatných mladých bojovníkov.
Nemal nijaké zbrane a ako naznačuje jeho meno,
ani zuby.

Bol celý nervózny, ale napínavý prieskum,
neskorá hodina a dôležitá skutočnosť, že *on*
Bezzubý viedol pátranie, nehovoriac o tom, že
zmeškal dve jedlá a dve zdriemnutia, ho priviedli
do vrcholne vzrušeného, nepokojného stavu.

Bol rozrušený ako čmeliak, ktorý vypil niekoľko veľkých šálok výdatne osladenej kávy.

Bezzubý vždy jachtal, no teraz bol taký celý bez seba, že sa nevedel zmôcť na slovo. Len poskakoval na Štikútovej hlave a krídlami ukazoval na pobrežie Zlomeného srdca.

„Čo je, Bezzubý? Čo je?“ spýtal sa ho Štikút.* Chladnobrv, ktorý vrhal pohľady na všetky strany a preberal so svojím zástupcom výhody a nevýhody rozličných táborísk, si všimol, kam Bezzubý ukazuje, a namieril na pobrežie Zlomeného srdca ďalekohľad.

„Hm, lenže *to* nie je vhodné táborisko,“ zamrmľal Chladnobrv, ale vtom sa zarazil.

„Počkajte... Čo je to? **TAM NA BREHU NIEČO JE!**“

* Štikút patril medzi hŕstku Vikingov, ktorí jediní ovládali dračtinu, jazyk, ktorým sa medzi sebou zhovárali draky.

2. TO NIEČO NA BREHU

Neborák Rybonoh vyskočil pol metra do vzduchu, lebo mu blyslo myslou, že to čosi môže byť duch tej ženy.

No to čosi bolo veľké a masívne a trčalo to z piesku na brehu Zlomeného srdca.

„Možno je to Kamikadzin čln!“ zvolal Štikút s nádejou v hlase a s očami na stopkách. „Možno tu stroskotal a trčí z piesku...“

„BOJOVNÍCI!“ zahrmel Chladnobrv.
„PRESKÚMAJME TO NIEČO NA BREHU, KÝM SA PUSTÍME ĎALEJ HĽADAŤ DOKONALÉ TÁBORISKO! MÔŽE TO BYŤ TO NEZVESTNÉ DIEŤA, KTORÉ HĽADÁME!“

Bojovníkom sa do toho, mierne povedané, veľmi nechcelo.

Slnko rýchlo klesalo v krásnej hre ružovej, červenej a zlatej. Nikto však nemal náladu

vychutnať ten nádherný súmrak. Namýšľali si to, alebo bubnovanie, prichádzajúce od ostrova Amok, naozaj silnelo?

„Náčelník,“ ozval sa Bezcit Bezmozog, „tam na tom brehu nielen *straší*, ale patrí aj na územia OŠA Ošklilotra.“

OŠ Ošklilotor nemal rád návštevníkov.

„Veď tam nejdeme pristáť,“ vyštekol nervózne Chladnobrv Obrovský. „Ideme sa tam len pozrieť... a čo si vlastne o sebe myslíš, že spochybňuješ moje rozkazy? **KAPITÁNOM TEJTO LODE SOM EŠTE STÁLE JA A TY MUSÍŠ BEZ OTÁZOK POSLÚCHAŤ!**“

Unavene teda zabrali veslami smerom k tomu niečomu na brehu a pritom šomrali.

„Och, Nanič, ty si teda potešenie, hneď by som ti odrazil tú vypasenú nanič hlavu,“ zavrčal Soplinos zúrivo. „Aj by som to *urobil*, keby som nebol taký uťahaný a hladný.“

Keď sa však dostali bližšie do plytšej vody a plavili sa cez krížom-krážom naplavené drevo, ktoré prihnala búrka, aj v tratiacom sa svetle zreteľne videli, že to nie je čln.

„Na čln je to hranaté,“ povedal Rybonoh.

Čo by to mohlo byť?
Rybonoh práve
v duchu usúdil, že je to
RAKVA, keď sa z dna lode
zrazu ozvalo **ŠKRÁRRR!!** a loď
razom znehybnela.

„**HLUPÁCI!**“ zvrieskol
Chladnobrv. „Narazili ste na skalu!“

„Nepovedal si, že máme zastaviť,“ povedal
Bezcit Bezmozog nie nelogicky. „Kapitán si ty.
My len poslúchame rozkazy.“

Narazili na skalu a prederavili loď.
Z pravoboku sa do nej liala voda.
Tučný tučniak zľahka dosadol bruchatým
dnom na piesok pobrežia Zlomeného srdca a už
sa nepohol.

Pre Vikinga je vždy trápne, keď si potopí
vlastnú loď.

Najmä vo
vode hlbokaj
pol metra.

Je to riziko
povolania.

